

Νίκος Γουρλάς

1η Νοέμβρη: Συσπείρωση χωρίς σχέδιο ανατροπής

Αναμφίβολα το συλλαλητήριο του ΠΑΜΕ στο Σύνταγμα ήταν η πιο μαζική εργατική λαϊκή κινητοποίηση των τελευταίων δύο χρόνων. Όμως το κύριο στοιχείο αυτής της κινητοποίησης είναι η αμηχανία των διοργανωτών απέναντι στην πρόκληση της συγκέντρωσης δυνάμεων για την ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης του κεφαλαίου και της κυβέρνησης που την υλοποιεί.

Η πρωτοβουλία των δυνάμεων του ΠΑΜΕ για ένα πανελλαδικό συλλαλητήριο σε συνθήκες παρατεταμένης αγωνιστικής απραξίας – με λίγες εξαιρέσεις – και μιας αρρωστημένης εκλογικής αναμονής είναι καταρχήν θετική και αποτελεί πέρα από τις προθέσεις των διοργανωτών μια σοβαρή προσπάθεια συντονισμού μεγάλου αριθμού πρωτοβάθμιων σωματείων, ομοσπονδιών και εργατικών κέντρων, για μια αγωνιστική ταξική απάντηση στα μεγάλα προβλήματα των εργαζομένων. Κριτικές που το αντιμετωπίζουν σαν μια ακόμα «κομματική παρέλαση» περιορίζουν τα συμπεράσματα από αυτό χωρίς να συνεισφέρουν στον αναγκαίο διάλογο για την ανασυγκρότηση και την αντεπίθεση του εργατικού κινήματος.

Το συλλαλητήριο της 1ης Νοέμβρη ήταν μια μαζική για τη συγκυρία εργατική διαδήλωση. Η κριτική μας στις δυνάμεις που το διοργάνωσαν θα πρέπει να εξετάζει αν μέσα από αυτό προβλήθηκαν τόσο τα άμεσα οικονομικά αιτήματα της τάξης, αλλά και της πολιτικής συγκυρίας, αν δημιούργησε προϋποθέσεις κλιμάκωσης αλλά και αγωνιστικής ανάταξης του λαού, την ανάγκη για μια πραγματική με ταξικούς όρους σύγκρουση για την ανατροπή της επίθεσης.

Ένα πρώτο συμπέρασμα είναι ότι η πρωτοβουλία για το συλλαλητήριο έβαλε την ανάγκη μιας μαζικής εργατικής απάντησης πλατιά σε εκατοντάδες σωματεία, σε εργατικά κέντρα και ομοσπονδίες έγκαιρα και με μεθοδικό τρόπο. Κάτι που μέχρι τώρα δεν έκανε ούτε η ΓΣΕΕ

ούτε η ΑΔΕΔΥ αλλά και καμιά άλλη εργατική συλλογικότητα. Για πρώτη φορά ίσως δεν περιορίστηκε μόνο στα σωματεία που ελέγχει το ΠΑΜΕ, αλλά θέλησε έμπρακτα την παρουσία σωματείων όπου οι δυνάμεις του μειοψηφούν.

Από αυτή την άποψη μπορεί να διαπιστώσει κανείς μια αλλαγή στη μέχρι τώρα γραμμή του. Λειτουργήσε περισσότερο «μετωπικά» κι αυτό φαίνεται να έχει μια συνέχεια. Η συμμετοχή μπλοκ του ΠΑΜΕ στην τελευταία διαδήλωση των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ έδωσε μια ελπιδοφόρα εικόνα της ενωτικής αγωνιστικής ταξικής απάντησης που χρειάζεται να δοθεί στα προβλήματα της παιδείας. Ακόμα το κάλεσμα στο συλλαλητήριο της 6ης Νοέμβρη που διοργανώνεται από φορείς της εκπαίδευσης δείχνει ότι προσπαθεί να βρει επαφή με άλλες μαχόμενες ταξικές δυνάμεις.

Ένα δεύτερο συμπέρασμα είναι ότι ένας υπολογίσιμος αριθμός σωματείων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, ΕΛΜΕ, σύλλογοι διδασκόντων, σύλλογοι νοσοκομείων κλπ όπου δεν είχε την πλειοψηφία το ΠΑΜΕ για πρώτη φορά πήραν αποφάσεις συμμετοχής στο συλλαλητήριο. Αυτό δείχνει την ανάγκη ενός μεγάλου μέρους του κόσμου του αγώνα να δημιουργήσει γεγονότα απέναντι στην πολιτική της κυβέρνησης μετά από μια μακρά περίοδο αγωνιστικής χειμερίας νάρκης, αλλά και το τεράστιο κενό που υπάρχει στη διατύπωση μιας εναλλακτικής αγωνιστικής ταξικής προοπτικής όπως αυτή που διατυπώθηκε από το ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΤΟΜΕΑ, αλλά και απάντησης σε εκείνες της δυνάμεις που καλλιεργούν την εκλογική αναμονή και την αγωνιστική απραξία. Δείχνει την ανάγκη για πραγματικά οργανωμένες πρωτοβουλίες από μια μεγάλη κρίσιμη μάζα εργατικών οργανώσεων και όχι κατά καιρούς εξαγγελίες πρόσκαιρων συσπειρώσεων και συντονισμών για «ξεσηκωμούς» και απεργίες διαρκείας που μένουν στα χαρτιά.

Γνωρίζοντας φυσικά την κατάσταση που βρίσκονται τα σωματεία από άποψη συμμετοχής των ίδιων των εργαζομένων σε συνελεύσεις, γνωρίζοντας ότι οι διαδικασίες που πολλές φορές ακολουθούνται δεν είναι και ό,τι το αντιπροσωπευτικότερο, θα πρέπει να συμφωνήσουμε πως και μόνο το γεγονός ότι έβαλαν την υπογραφή τους πάνω από 1000 εργατικές οργανώσεις υποδηλώνει μια άμεση ανάγκη του κόσμου του αγώνα για αγωνιστική ταξική απάντηση στην ολοένα και κλιμακούμενη επίθεση κυβέρνησης – Ε.Ε. – ΔΝΤ.

Ένα τρίτο συμπέρασμα αφορά το περιεχόμενο της κινητοποίησης. Η κινητοποίηση κινήθηκε στο επίπεδο της διαμαρτυρίας για την κατάσταση της εργατικής τάξης και των εργαζομένων. Είναι χαρακτηριστικό το σύνθημα της αφίσας: «Ωρα να ακουστεί η δική μας φωνή». Έβαλε ένα πλαίσιο οικονομικών διεκδικήσεων που συμπυκνώνεται στο «δεν θα ζήσουμε με ψίχουλα». Γενικότερα το τελευταίο διάστημα το ΠΑΜΕ έχει προκρίνει το ζήτημα

της προστασίας των ανέργων και των αυξήσεων στους μισθούς (751 ευρώ βασικό μισθό). Ενώ στην προηγούμενη φάση (2010-2012) έφτασε να ζητάει να πέσει η κυβέρνηση ή έβαζε μεγαλύτερα πολιτικά ζητήματα – π.χ. «Εξω από την Ε.Ε. των μονοπωλίων».

Προφανώς η πτώση μιας κυβέρνησης δεν σημαίνει υποχρεωτικά ανακούφιση του λαού. Στη φάση που βρισκόμαστε οι άνεργοι, οι εργαζόμενοι και η εργατική τάξη έχουν απέναντί τους μια επικίνδυνη κυβέρνηση που έχει φθαρεί. Η απαλλαγή από αυτήν με όρους μαζικού κινήματος, με ψηλά τις διεκδικήσεις για τη ζωή και την επιβίωση του λαού θα οδηγούσαν τις εξελίξεις έξω από την ομαλή κοινοβουλευτική πορεία των πραγμάτων. Η γενική διάταξη των δυνάμεων και ο πολιτικός σχεδιασμός του ΠΑΜΕ δείχνουν ότι δεν μπαίνει στην ημερήσια διάταξη αυτή η επιλογή. Έτσι καθλώνεται όμως το κίνημα στη διαμαρτυρία και η πολιτική αγωνία των μαζών μεταφέρεται στο πεδίο του κοινοβουλίου.

Η απεργία της 27 Νοέμβρη για να πετύχει, χρειάζεται, αντίθετα, ένα πλαίσιο οικονομικών και πολιτικών διεκδικήσεων που θα απαντά συνολικά στο σχεδιασμό της αστικής τάξης. Δεν είναι δυνατόν σήμερα το μαζικό κίνημα να μην πιέζει πολιτικά την κυβέρνηση που κυνηγά τους «180». Γιατί κάθε αγώνας, είτε αυτής της μορφής είτε άλλης, θα είναι «μισός» χωρίς την προοπτική της ανατροπής της αντεργατικής πολιτικής και των κυβερνήσεών της, χωρίς το διώξιμο της τρόικας, χωρίς σύγκρουση και έξοδο από ευρώ και Ε.Ε, χωρίς διαγραφή του χρέους που πνίγει το λαό.

Η γενική εκτίμησή μας για τη γραμμή των δυνάμεων του ΠΑΜΕ είναι ότι έχει κυρίως αμυντικό αγωνιστικό χαρακτήρα. Έχει στοιχεία αγωνιστικά ώστε να επικοινωνεί με τις διαθέσεις ενός πρωτοπόρου δυναμικού της εργατικής τάξης. Δεν δημιουργεί προϋποθέσεις για μια γραμμή αντεπίθεσης. Πρώτον υποτιμά τη δυνατότητα κατακτήσεων του οικονομικού πολιτικού αγώνα της τάξης. Και δεύτερον αφήνει αναπάντητα τα βασικά πολιτικά ερωτήματα: πώς θα προχωρήσουμε, τι μπορούμε να πετύχουμε σήμερα, πώς θα απαλλαγούμε από τα μνημόνια, το χρέος, την τρόικα, την Ευρωπαϊκή Ένωση, πώς θα απαλλαγούμε τελικά από μια κυβέρνηση που εξαθλιώνει το λαό μέρα με τη μέρα και πώς δεν θα μείνουμε παρατηρητές μιας ακίνδυνης για το σύστημα κυβερνητικής εναλλαγής.

Για την ακρίβεια, αφήνει αυτά τα ερωτήματα να απαντηθούν έξω από το μαζικό κίνημα. Από μια Αριστερά που υπόσχεται κυβέρνηση στο έδαφος του καπιταλισμού για να κάνει μερικές διορθώσεις και διαχείριση της ακραίας φτώχειας. Ή από ένα κόμμα που παραπέμπει την ανατροπή στη μακρινή για τις σημερινές συνειδήσεις των ανθρώπων λαϊκή εξουσία. Σήμερα όμως και με τη μία και με την άλλη πολιτική γραμμή το εργατικό κίνημα καθλώνεται. Χτυπάει και υποχωρεί, χωρίς σχέδιο, ενώ θα μπορούσε να χτυπάει στα πιο αδύναμα σημεία

τον αντίπαλο και να του δημιουργεί σοβαρά προβλήματα, ανοίγοντας το δρόμο για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και την ανατροπή στο επίπεδο της εξουσίας.

Μια τέτοια γραμμή – εργατικής λαϊκής αντεπίθεσης για ψωμί, δουλειά, παιδεία, ελευθερία – απαιτεί κοινή δράση των ταξικών δυνάμεων μέσα στο μαζικό κίνημα και αντίστοιχο σχέδιο δράσης. Απαιτεί πάνω απ' όλα ν' αποφασίζουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, να ελέγχουν τις ηγεσίες τους, να έχουν στα χέρια τους τη διεύθυνση του αγώνα. Αυτή η γραμμή και αυτός ο τρόπος οργάνωσης προετοιμάζει για αγώνες με αποτελέσματα. Μόνο με μια τέτοια γραμμή, που δίνει αποφασιστικό πολιτικό ρόλο στο μαζικό κίνημα, μπορεί να σπάσει ένας κρίκος της βάρβαρης επίθεσης, και όχι απλώς να τσαλακωθεί μια κυβέρνηση. Μια τέτοια γραμμή εξοπλίζει το εργατικό κίνημα απέναντι στη φασιστική απειλή. Με την εργατική λαϊκή αντεπίθεση, με οργανωμένο λαό, περνάμε σε μια φάση ανασυγκρότησης του κινήματος στους τόπους δουλειάς και ανώτερων πολιτικών και κοινωνικών γεγονότων. Μόνο με μια τέτοια γραμμή θα μπορέσει η εργατική τάξη να αποσπάσει κατακτήσεις – ανεβάζοντας στην πράξη την ικανότητά της να παρεμβαίνει στις εξελίξεις.

Η ουσιαστική και πραγματική ανατροπή των αντιδραστικών συσχετισμών, της αντεργατικής πολιτικής και των κυβερνήσεών τους δεν θα έρθει φυσικά με την αλλαγή των κοινοβουλευτικών συσχετισμών. Θα έρθει μέσα από μια γενικευμένη σύγκρουση για την οποία πρέπει να προετοιμάζεται η εργατική τάξη. Είναι βέβαιο ότι μπαίνουμε σε μια νέα φάση που χαρακτηριστικό της θα είναι η αστάθεια του πολιτικού συστήματος και η παραπέρα όξυνση της ταξικής πάλης. Σε αυτή την κατάσταση, το κύριο είναι να έχει οικοδομηθεί ένα νέο, οργανωμένο ταξικό εργατικό κίνημα και παλλαϊκό μέτωπο που να μπορεί να απαντά στις προκλήσεις της εποχής με νικηφόρους όρους. Εκεί θα δημιουργηθεί η νέα ελπίδα της τάξης για τη χειραφέτησή της, σε αυτή την προοπτική θα κριθούν όλες οι δυνάμεις με ταξική αναφορά, αλλά και τα πολιτικά σχέδια όλων των δυνάμεων της κομμουνιστικής, αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής αριστεράς.

Πηγή: kommon.gr